

ПЕРЕДПЛАТА на „БУКОВИНУ“

в Австро-Угорщині: на цілий рік 16 кор.,
на пів року 8 кор., на чверть року
4 кор., на місяць 1 кор. 50 сот.
в Росії: на цілий рік 8 карбованців, на пів
року 4 карб.
в інших державах: на цілий рік 32 фр.,
на пів року 16 фр.

**Передплата на „Буковину“ разом із
тижневником „Руска Рада“**

на цілий рік 18 кор. (агл. 9 рублів або 34 фр.)
а на пів року 9 кор., агл. 4-50 р., або 17 фр.
Поодинокі число 10 сотиків.

БУКОВИНА

Виходить кожної середи, п'ятниці і неділі.

Редакция, адміністр. і експедиция

„Буковини“

в Чернівцях ул. Петровича ч. 2.

Ч. телефону 176.

Адрес для телегр.: „Буковина — Чернівці“.

Оголошення приймає ся по 20 сот. від
стрічки. „Надіслане“ по 40 сот. від стрічки.
При частійших замовленнях відповідний рабат.
Рекламацій неопечатані вільні від порта.
Рукописи звертає редакция лише за попе-
реднім застереженням і залученням належ-
ности поштової.

В справах редакційних можна устно поро-
зумувати ся що дня від 9—10 рано і 2—3
по пол. крім неділі і свят.

Чернівці, 4. серпня 1907.

Мало не що днини приходять до на-
шої редакції листи, в яких дописувателі
з руско-румунських околиць скаржать ся
на агресивність румунізаторів супроти
русского населення, на кидане колод освіт-
ній роботі наших діячів, на румунізоване
наших шкіл. Таку одну допись ми помі-
стили в попереднім числі „Буковини“, а
другою (з Кошулівки ад Ванілів Волоский)
дозволимо собі покористувати ся, пишучи
отсих кілька заміток. Бо ми мусимо отверто
сказати, що багато обставин, про які до-
носять нам поважані дописувателі, такі
з неодоленого погляду ненормальні і для
далшого розвитку нашого народа небез-
печні, що уважаємо за свій обов'язок звер-
нути на них увагу не тільки самих допи-
сувателів і діячів в загрозованих околицях,
але й цілого нашого загалу.

Ми знаємо добре, що вороги нашого
розвитку, особливо коли вони кість від
кости нашої і кров від крови нашої, не
перебирають в средствах для досягнення
своїх цілей; що вони уміють вихиснувати
і свою економічну перевагу і, коли треба,
заграти на найнижших інстинктах люд-
ських: релігійним ворогованню та нетерпи-
мости; знаємо також, що дотичні власти
не все мають добру волю станути по сто-
роні справедливої справи покривджених;
ми знаємо се, й одначе на них, на наших
недругів, ми не можемо звалити всю вину.
Хто в битві не обороняється, або ще
гірше — спить тоді, коли ворог вдаряє,
сам винен своєму погрому і не має права
скаржити ся на своє нещастя.

А в багато признак, що ми спимо.

Вражає нас поперед усього та легкість,
з якою наші противники досягають свої
цілі. Захотіло ся їм аргументувати руску
школу, „а що там не було кому оперти
ся“, проганяють (?) руских учителів і не-
задовго в чисто рускій громаді, чисто
рускій школі учителі самі — Румуни. Або
таке: якийсь недоварений гімназист спро-

шує румунських академиків, вони отвира-
ють аж два курси і незадовго вчать по-
верх 40 руских дітий волоскої мови, а гро-
мадська рада, видко з вдячності за їх ро-
боту, рішає перемінити руску школу на
румунську. Або врешті таке: в Кошулівці,
де як пишуть наші дописувателі, окрім
кількох зайшлих Волохів та шляхти,
по часті рускої по часті волоскої, живуть
самі Русини, заложено школу з дво-
ма відділами: руским і волоским; але що-ж,
тим кільком Волохам, властиво-ж одному
з них — Гуцулови з галицького Яворова —
удало ся перемовити руских селян і в во-
лоскім відділі найшло ся аж дві третині
русских дітий. Чомуж се так? Чи наш на-
рід справді такий темний і байдужний до
свого? Чи бачить якусь принаду в волос-
кій школі і мові? Чи може нема кому за-
охікувати ся ним, освідомити його, захо-
тити до своєї школи?

Коли так, нема чого дивувати ся, що
нашим противникам так гладко йде їх
робота. Вони працюють. А хто працює,
той має. Бо нарід звичайно йде за тим,
кого бачить при роботі для него. А ми
не тільки не чули, щоби у нас закладали
ся курси для руских дітий, ми навіть не
знаємо, чи у нас вихиснують ся всі
правні средства для оборони перед нахаб-
ністю чужинців. Бо що справді зроблено,
коли руских учителів транспортовано з
Іпотешт? Або коли — як в Кошулівці —
румунізатори поважили ся ставати на до-
розі і не пускати руских дітий до рускої
школи? Газетна допись, та ще до того
писана у рік по факті, мало що допоможе.
Вона що найвисше зверне увагу відповід-
них чинників і ми справді мусимо з усею
рішучістю жадати, щоби шкільні власти
вглянули в ті справи, але кирині наших
противників не спинить, коли ми самі не
засукаємо рукави до роботи. Більше заін-
тересовані народною справою, більше енер-
гії у праці, а менше жалів і нарікань.
Скаржать ся діти, мужі працюють.

**Виступлене москвофільських послів
з українського клубу.**

Пп. Король і Курилович оголошують, що спов-
няючи волю своїх виборців, виступають з українського
клубу!

Про те, як виборці п. Короля заявляли свою во-
лю, ми доносили в новинках попереднього числа а для
пояснення тих обставин, що вилинули на крок посла
Куриловича, подаємо з вчорашнього „Галичанина“ от-
сю коротку звістку: „В понеділок, дня 29. червня, від-
були ся в Сяноці збори руских мужів довіря з вибор-
ців округа ч. 51. По респекті о. В. Полошиневича
і поясненню політичної ситуації радн. Куриловичем,
рішено одноголосно завізвати п. Куриловича, щоби
виступив з парламентарного рутенського клубу, Д.
Курилович заявив сейчас, що приминяється до сего
рішення і дотично дальшої акції війде в перего-
вори з послами Марковим і Гайбовицьким. Збори
рішили в кінці виразити пос. Куриловичеві признання
за його послідну діяльність, а пп. драм Маркову й Гай-
бовицькому — за їх поведене“.

Посол Давидяк ще не оголосив, що гадає дальше
робити, але нема сумніву, що й він піде за своїми
товаришами.

Таким чином стало ся врешті те, чого й одна
і друга сторона так горячо бажала. Усунено пута, що
в'язали нашу репрезентацию у Відні, а цілому зага-
лови скотив ся камінь з грудий. Ми не тільки не ма-
ємо чого смутити ся з виступлення москвофільських
послів, але противно повинні бути вдячні їм за про-
яснене ситуації. І коли можемо мати жаль до кого,
то тільки до наших репрезентантів за те, що вони,
заслоняючи ся власними опуртуністичними зглядами,
проти волі загалу, проти думки цілої преси і голосів
кількох молодших послів, прийняли москвофільів в свої
ряди, і таким чином не тільки затемнили характер
нашої репрезентації, але й через признання наших про-
тивників за своїх дали санкцію їх шкідливій роботі.
Та се вже минуле ся. Наша репрезентація слябша
о три голоси, за те сильніша ясністю цілий і пев-
ністю виступу. Ми не сумніваємо ся, що тепер наші
посли не будуть довше отагати ся виступити перед
світом яко Українці, яко представителі трох мільонів
українського населення в Галичині та що нашим бра-
там в Росії дадуть моральну підмогу в їх праці коло
визволення українських мас.

В цікавім світлі показались три москвофільські
посли. Якийсь час крутили вони сюди й туди, про-
буркували щось про свої переконання, та нараз ті пе-
реконання пішли в кут, „айце — і мордобиття“ та ор-
динарні лайки поперли їх до такого кроку, на який
вони з власної ініціативи та в згоді з власним сум-
лінням не могли рішити ся. А „Галичанин“, який до

Володимир Іванів.

* *

Я в сні боявся на те подумати,
а нині певно знаю
із уст учених Ескуляпа,
що я на путі краю.

Мені до шалу приходилося
за світом, за красою,
коли згадав, що ось надійде
Косар страшний з косою.

Я світ бажав тоді обняти
і плавав із розпуки, — — —
тепер вже живий зі своїм лихом
та з думкою розлуки.

Надії.

Не плач, не плач, мого кохане,
ми ще будем у щастю жити!
Не лий дрібненьких сліз, пташко,
нам час радіти, не тужити!

Я ще вблагаю свого Бога,
щоб дав мені жити у щасті,
щоб дав мені ще тільки сили,
щоб на весну ще надивитись.

Я смерть вблагаю, моя рибко,
щоб не взяла мене з собою,
щоб ще лишила на сім світі
у раю тихім із Тобою...

То-ж мірною квітчаймось, любко,
і тїмшо ся, як чисті діти,
бо нам не плакати, моя зоре,
але надіятись, радіти.

Іван Підгоренко.

МІЖ ЯЛИЦЯМИ.

(Дальше).

Гарний літний ранок. Професор пише лист до
своїх рідних та знайомих. Остала йому одна чудова
переписна карточка. Нічна пора. Місяць світить, блу-
дачи по чистому синьому небу. Потічок пливе чистим
сріблом, а над потічком сидить гарна сільська дівчина
та бовтає ногами в воді і щось сьпіває цілим ротом.
На боці написано: „Ой місяцю, місяченку, не світи
нікому, тільки мому миленькому як йде до дому“.

Професор поглянув у вікно і стрінув ся з си-
німи очима Сильки, що хотіла видіти, що він робить
коло стола. І в ту мить здивалась зором. Силька за-
румянилась і відбігла, немов то ластівочка відлетіла.

Гарна картина на карточці і така сама як там
поставила Силька, її сині очі, які лише ось-ось що по-
бачив, заворушили в ній всі чутливі струни. Вони
забрехали любовію до Сильки, виливаючи всю енергію
назбирану в собі від часу знакомства з Силькою.
Силька згодом видалась професорові дорогою для
него людиною, ціннішою над всіх, яких знав досі.

Він знав за з неодолю міською панною і знав
ся з ними досить близько. Його молоде палке серце
заялось було мріями про красуню Емілію, про артистку
Олесю, але всі його зусилля були даремні і причи-

нили ся лише до розжалення його вражливой душі.
Тепер він в споминах порівнював свої давні знакомі
міські із Силькою. І все в його уяві образ Сильки
красав. Емілія та Оlesia справили йому тільки горя
душевного, що він гадав, мабуть йому ніколи не до-
веде ся з нього видобути ся. Через них втратив
він віру у все, в найкраще, найдостовірніше, у всяку
святийш. Його тодішній настрій характеризують оті
стрічки:

Нераз в нощі приснятся ся твої лица,
І очі сині, повні пишноти,
Уста рожеві... Гарна ти дівчино!
Чи я де красний зразок краси?...
А як згадаю студинь серця твого,
Одвічну в грудях твоїх зиму,
Мороз від твоєї зору чарівного —
Тоді чутя я свого не пійму...
О пишноту, о красото жіноча,
Лущино гарна оочів райских!
О вірносте, о вірносте дівоча,
Ти зерно змерзале оочів оттих!
Краса твоя мене причарувала,
Очій тих синь, малинові уста.
Душа твоя мене — розчарувала
І бачу, що вся краса пуста.

Тут-же бачив він дівочу красу перевищуючу
все, що доси знав і видав, побіч тілесної краси пи-
шалась наче свіжа квітка невинна душевна краса
Сильки.

Професор задумав ся над стрічкою з Сильки не-
бесними очима... І він пізнав, що місто, в якому про-
жив такі довгі літа, йому, сільському синові, чуже;
тільки тут серед рідної хуторної природи його сила,

тепер паплюжив їх не гірше як „українчиків“, заспівав ось такі псали на їх честь: часто: Ми не віднині знаємо тих людей, щирих патріотів, посивілих робітників на русско-народній ниві, котрі ніколи в життю не зрадили народних ідеалів і т. д.

Хрестик вам на дорогу...

Волоска напасть.

(Допиє з Глігу).

Наші Волохи хотіли би відати в один мент збити із всіх буковинських Русинів Волохів, а наша консисторія не має нічого більше до роботи, як лиш в рускі села надавати волоских попів на те, аби не хотіли до нас ні слова по нашому заговорити, щоби ми в церквах за наші тяжкі рускі гроші вибудованих не чули рідного слова, лиш лайку на нашу прадіду руску мову і щоби дурили нас, що ми не Русини, бо лиш уніяти, а православні всі Волохи.

Жило ся нам давніше в Глігу як жило. Всі в нас говорили по руски, хоть всі села навкруги нас волоскі. Правда, що було в нашій селі і кілька зайшлих Волохів, але ми знали, що они Волохи, так само як ми знали, що є у нас кілька зайшлих жидів, тай ми ані одних, ні других до Русинів не рахували, але жили собі всі в згоді. Аж торік надала консисторія і в наше село такого запеклого пона-румунізатора, що в церкві все лиш ганьбить нашу рідну руску мову, а з своїх парохіян на силу хоче поробити Волохів. Тамтого року удало ся ему різними штучками зліпити волоску клясу. Але сего року люди не хотять вже мучити своїх дітей волощиною, бо пізнали, що їм того не потрібно, а пан отець такі люті, що то аж не пасує для них. Щоби їх волоска кляса не розлетіла ся, довбали кудись наш душпастир так довго, аж доки не прийшов до нашого села наказ з Гура-Гумори, аби з сусіднього села Арбори приймати волоских дітей до волоскої кляси, бо в нашій селі не стає Волошенят, аби й пів кляси було. Ми не знаємо чи то так може бути, аби наша громада платила на школу і за школу, а в ній аби учили ся діти з чужого села? Як є де такий параграф, то просимо наших руских послів, наших щирих заступників, аби той параграф скасували, бо ми не можемо таку кривду терпіти, аби за нашу кривавицю чужих дітей учили і ще в додатку наших волощили. Тай ще просимо наші шкільні влади, аби вставили ся за нами у пана президента, щоби закартали Волохам нас Русинів в школі волощити, бо се нам кривда, бо се нас болить. А нашого пан-отця просимо, аби собі дали спокій зі своєю волоскою школою. Як хотів політику грати, то най би собі був пішов на волоского політика, а не на пона до кореню руского села. Як ви піп, пан-отче, то пазьте церкви і церковних книг, бо ви є до того, а не до волощення Русинів, а як би ви були щирий православний пан-отець та хотіли дбати за наше православ'є, то би пішли в ті волоскі села, що попереходили на унію, та на вертали православних Русинів на Волохів. Але вам в голові, аби з нас Русинів Волохів поробити. Наші рускі попи не йдуть в волоскі села рущити Волохів, тай ви не тискайте свого носа за далеко. А нашого пресвященного митрополита просимо най нам надасть пан-отця Русина. І просимо дуже, наших щирих Русинів, аби не дали нам тут межі Волохами пропадати.

Православні Русини з Глігу.

Політичний перегляд.

Масакри в Мароку.

Мароко і Македонія то край, з якими європейські влади мають багато до діла. Властиві володарі тих провінцій не вміли задержати порядок; через те при-сидувані міродайні європейські влади мішати ся в мароканські справи і може се занатло ревне шкідливе спричинює тільки горя; вмішуване чужих властей в їх справи настрює ворожо на-селене проти чужинців. Історія недавніх років пригадує про обурене в Китаю проти чужинців, яке мало за собою навіть цілу кроваву війну. Богато крові тече з тих самих причин і в Македонії і в Мароці. Сей африканський край був в останніх днях місцем, в яким подіяла ся кров чужинців. Правда в Мароку від років бувають неважодни, міждоусобиці між його властителями. В Мароку борять ся вже задовго два султани. Один з них має більше сил в своїх руках, однак ту силу підкопує другий султан, який є володарем Фесу.

Ненавість проти чужинців була причиною ві-сімох жертв. Європейські робітники були заняті робо-тами портовими. В султана явили ся кілька голов племен і зажадали, аби чужинці залишили роботу і як стій опустили край. Султан придержуючи ся ухвал конференції в Алджеріас, не міг сему від-разу вволити і зажадав собі часу на роздумане. На се делегати пристали, як він собі думав. Однак не-бавом опісля доведено, що всім мужа, зайнятих при-портових роботах впади жертвою з руни автохтонного населення. Тіла їх погано пошкарльовано. Між убитими є 5 Французів і 3 Іспанців. Місце кровопролиття є Каза-Блянко. В наслідок різни європейців в мароканській місцевості Каза-Блянко, положене незвичайно за-острило ся. Як поступить Франція і Іспанія — бо потер-піли найбільше їх піддані — досі ще не звісно. Однак як зачувати, Франція готуєть ся до рішучого ви-ступлення. — Перебуваючий тепер в Каза-Блянко представителі французької фірми, котра переводить там укріплення порту, прислав до заряду фірми таку телеграму: „Порт зрабовано, локомотиву знещико, машиніст убитий. Доносять мені о чотирох інших убиствах. Я сам з родиною схоронив ся до Банку державного“. Друга депеша звучить: „Убито загалом 8 осіб. Назвиц їх не знаю“. Як доносять останні те-леграми, кілька французьких і іспанських кружляків одержало приказ удати ся сейчас до Каза-Блянко і забрати звідтам всіх європейців, які того зажадають. — Англійські часописи домагають ся від Франції і Іспанії, аби обсадили Фез, столицю Марока.

Поборюване пелягри на Буковині.

Акція поборювання пелягри на Буковині, почата два роки тому під егідою президента краю фон Бля-лебена, буде продовжати ся також в сім році. Заве-дені попередно харчівні і пекарні для недужих на пелягру показали ся успішним средством для побору-вання сеї недуги. Вони мають двояку мету: по перше становлять одно з найважливіших кураційних средств проти пелягри, бо недужі через кількмісячне пода-ване пелживи вільної від кукурудзи приходять значно до здоров'я, а по друге — мають також виховувачий вплив, бо й недужі і їх окружене переконують ся про додатний вплив пелживи вільної від кукурудзи. З огляду на досвід останніх літ, котрий показав, що стан здоров'я недужих на пелягру, яким через кілька мі-

сяців подавано достаточну скількість пшеничного хліба, значно поправляв ся, видаєть ся сего року недужим по 1025 грамів хліба денно на особу. Крім того одержують вони раз на тиждень 300 гр. соло-нини, а що дві неділі тонку соли на особу.

Для переведення сеї акції маєть ся сего року 20.000 корон з державних засобів, а по 10.000 К від краю та гр. ор. релігійного фонду, отже разом 40.000 корон. До дня 27. липня було в 7 повітах 12 таких помічних заведень для недужих на пелягру, а про-ектуєть ся в найближшій часі їх заснаженя ще в трох громадах. Загалом заопікувано ся в тих заведеннях 520 особами недужими.

Дотеперішній вислід сеї акції можна вважати дуже хосенним; він заохочує до дальшої праці в тім напрямі.

Окрім наведених висше средств поживи видаєть ся недужим конечні ліки. — Очевидно, сї забіги треба уважати тільки першим етапом в поборюванню пелягри; вони є властиво лиш кураційним методом супроти недужих. На те, щоб здержати дальше ширене пе-легри між населенем, треба ужити далекосягних средств для поправи самого прожитку людности. Головною причиною розросту пелягри в краю є зубожіне мужицкогo населеня, що поступає наперед із дробленем мужицкої землі та творенем дрібного господарства. Значить ся, треба піднести можли-ість і охоту до праці, та всіма способами побору-вати алькоголізм.

Справозданє Сокільського Базару у Львові.

З днем 30. червня минуло 2 роки і 9 місяців, як при ул. Рускій ч. 1. в домі Тов-а „Просвіта“ відчинено по раз перший двері льокалю для нової торговельної галузі серед нашого народу. Початок сего діла був дуже тяжкий задля зневіри нашої су-спільности в успіх кожної нової праці, а тим більше сеї нової галузі торговельної, яка після ствердження багатьох не може удати ся з огляду на мале запотре-боване річий наперовах і галантерейних серед Русинів.

Інші знова косо дивили ся на се з причини, що до того взяли ся люди після них факхово не спо-сібні, забуваючи, що властиво в жадній з наших інституцій не бачимо факховців. Вкінці були і такі, котрі яко факховці в теорії „нехай буде як було“ се є, нам бути урядниками, священиками а не куп-цями, а торговлю лишім Жидам, станули если не в самих початках нашої діяльности, то опісля суво-рими противниками „Сокільського Базару“. І серед тих тяжких обставин та при браку фондів і ворожій конкуренції ми розпочали наше діло при помочи не-численного гуртка патріотичних клієнтів з міста Львова і провінції. По двох літах наших заходів ми виказали масток „Сокільського Базару“ 22.723-34 бор., а в дни 30. червня с. р. показало ся чисте майно в сумі 5.161-18 бор.

Третій рік адміністративний, що з причини ре-організації тривав лиш 11 місяців, виказав побіль-шене власного майна о 2.437-91 бор., мимо значного збільшеня коштів адміністративних через винаєм до-рожного льокалю, заведене електричного світла і ин. Чесним способом, витревалюю працюю ми заробили на сокільське матерне гніздо 5.161-18 бор., яку то квоту при найбільшій датках нашої суспільности ми не були би в силі зібрати, як се навчив нас досвід попередніх літ з перед заснованя „Сокільського Ба-зару“.

Біляно і замкнене рахунків представляє ся як слідує (в коронах):

— Видиш, ти не вмієш, то й не помагаш, а я вмію робити, то й помагаю... Ти не вмієш, то ще можеж навчити ся, хотіла бись?

— Чому ні, та вже запізно.

— Навчитись ніколи не запізно.

— То я мала би тепер до школи ходити, така велика дівчина?

— Ні сего не треба. Як хоч, то научиш ся від мене поки ще я у вас.

— Ей, ще вам буде ся труду завдавати зі мною. Я така непонятлива...

— О ні, Силько, мені буде тут ще приємніше, як буду мати щоденну, роботу, бо инакше знудить ся мені і я вас покину.

Постідне слово професора вразило неприємно дівчину. Вона обернула ся лицем від професора і через довгу хвили не могла на него подивитись. Спомин про відхід професора діткнув її сумом.

— Професор говорив далі.

— А як би то було гарно, як ти в св'ято, або будь коли в вільну хвили сіла собі під яблінку в па-сіці, кругом тебе пчоли гудуть, тихий вітерець повіває, а ти собі читаєш та радуєш душу свою, чи-ж се не гарно було-б?...

— А по обіді в св'ято, як батько проспять ся, а тим їм щось прочитаєш, розважиш, розвеселиш стару душу. Тебе се не тішило б?...

Силька мимохіть перестала робити і слухала лиш його слів; він в протягу своєї бесіди все дивив ся на її гарне обличчя і викривав все «красні» черти в лиці.

(Далі буде).

корінь його бутя. Він простяг руки, щоб свій край, в якому досягають такі невинні цвіти, обняти і при-тудити до горячої душі...

Яке було би то щастє, — думав він нераз — прихилити собі се серце дівоче, се незбавлене сіль-ске серце, що викохалося під такою самою стріхою содоманою, як і він сам. І яка би то була золота будучність та тиха: разом з сим невинним твором, з сим ангелом в людській поставі.

Спирного дня професор у пасіці у холодочку читаючи заснув. І снять ся йому Емілія та Олеся; они десь проходжують ся в квітнику, засадженім рожками. Однак ті роки вже перестали і починають опадати. Емілія та Олеся шедестя своїми дорогогами уборами і не глянуть на нього, але й він не дивить ся за їми, лиш звернув свої очі в иньшу сторону; там за корничком сидить Силі і вишиває на полотні червоною заполоючи червоні квіти. Її обличчя погідне як небо в Атиці, з уст ллеть ся пісня.

Коло Силі рожі не опадають, а пишачуть ся в повнім розцвіті. Професор ніби простягає руки до Силі і пробуджує ся...

Перед ним стояла купка червонобоких яблук, неначе лица дівчини, що бачив у сні. То вже було пізно по обіді, збиралося на вечер. Силі сиділа на подвір'ю на стілиці і щось пильно робила. І як зви-чайно сільські дівчата, співала:

Гей летіла зазуленька через море в гай,
гей, гей, через море в гай...

Та впустила сиве перпе у тихий Дунай,
гей, гей, у тихий Дунай!

Гей як тому сиву пердю в тихім Дунаю,
гей, гей, в тихім Дунаю...

Гей так мені молодому у чужім краю,
гей, гей, у чужім краю...

Професор зібрав яблоска в капелюх і пішов до Силі. Вона його наче не помічає, а все протягає го-лосом: гей, гей, у чужім краю...

Професор з жарту зітхнув глибоко, наче щось витягнув із себе, та і собі: гей, гей, у чужім краю...

— Ти так мене сею піснею розсумувала, Силько.

— Ага, бо ви в чужім краю...

— В чужім та й не в чужім. Ні! мені в сій околиці не сумно, мені тут лишне як би в себе дома. Все тут мною клопочеть ся, і Бог і люди. Диви ся на сї яблоска, як мене небо обдарувало, може й ти в сїм щось свідомо?

— Як? що?

— Силько, я знаю дуже добре, що ти сї яблоска бачила і може й сама... наклала...

— Нічого не знаєш, то вітер вам натряс; ви-ж преціл лежали під яблечкою, а то була страшна буря...

— Чи всі такі дівчата в селі як ти, всі вміють так добре брехати?

— Ні!... Що, що кажете?... Вміють, вміють...

— А видиш, зловив тебе.

Професор став Силі помогати в роботі. Вона лагодила вечерю.

— Ей прошу вас, не помогайте мені!

— Борше буде.

— Де два кухарі порають ся, там борщ пере-солений.

— Будемо сьогодні вже такий їсти.

— Ви можете їсти, але я не хочу. Не помогайте мені. Правда, що як ви читаєте, то я вам не по-магаю!

— Поможі.

— Коли не вмію.

Білянс: Актив: Готівка з днем 30. червня 1907 831.45, дебітори 1.365.26, уряджене 1.574.82, товари з днем 30. червня 1907 по власних цінах 24.842.22, разом 28.613.75. — Пасива: Кредитори 20.838.82, у діли 2.217, резерв. фонд 122, вкладки 274.75, власний маєток 5.161.18, разом 28.613.75. — Кошти адміністрації: Чинш 2.279.88, податок 44.93, платні 2.098.70, предплати і огол. 446.70, дива і под. аг. 118.30, порторія 217.67, потреби канцел. 25.98, друки і видатки скл. 152.43, опал і світло 205.57, кошти спору 20.68, каса хорих 54.53; аскурація від огню, вломаня і збиття шиб 67.72; разом 5.732.56. — Рахунок каси: Приходи 31.949.87, розходи 31.118.42. Загальний оборот 63.068.29.

Рух торговий представляє ся як слідує:

В першій році естования „Сокильського Базару“ продану товарів за час від 15. вересня 1904 до 31. липня 1905 за 14.539.47, то є місячно пересічно по 1.384, в другій році за повний рік продано товарів за 18.048.99, то є пересічна місячна продаж по 1.504, в послідній році за 11 місяців продано товарів за 21.042.35, пересічна місячна продаж виносить 1.913.

Торг в другій році збільшив ся в місячній продажі о 120 К а в третій році став більший в місячній продажі о 409 К, на що вплинуло краще приміщення лобкалю в новій камениці „Дністра“ і его вишній і внутрішній вигляд.

На загальний вислід себто на наш імпортуючий доробок вплинули ті обставини, що ми не обмежили ся на виключну продажу приборів шкільних та канцелярських, котрі при сильній конкуренції малий процент приносять, але ми звернули головну нашу увагу на ті артикули, які при розмірно меншій накладі фондів значний зиск приносять, то є на видавничий картон власним накладом, на виробу гупульські, виробу з папирів і вишиванки. За три роки естования „Сокильського Базару“ ми видали 7 серій карток і розпродалимо їх около 120 тисяч, що на наш економічний відносини є великою кількістю, зі значним процентом зарібку. Дальше велику кількість гупульських виробів, герданів, вишиваних сорочок і краваток ми пустили в світ. В сім році видали монограми руські до гарту, котрі в великій кількості розходять ся, з яких мож надіяти ся значну користь видобути.

Тепер, наколи до ведення того інтересу потреба сильнішої фінансової підстави, якої „Сокиль“ не був в силі дати, ми порішили сю торговлю ведену на рахунок „Сокола“ перетворити в торговельне Товариство, і в наслідок сего уложено статуту, які в цвітні с. р. рішенням п. к. суду торговельного вписано в реєстр. стоваришене торговельних і промислових.

Тим способом поветала нова інституція торговельно-промислова „Сокильський Базар“ стоваришене зареєстроване з обмеженою порукою у Львові. З днем 30. червня с. р. ми замкнули рахунки „Сокильського Базару“, яко підприємства „Сокола“ і ціле підприємство відпродали Тов-у торговельно-промислому „Сокильський Базар“ стоваришене зареєстрованому, яке має свою власну окрему від Старшини „Сокола“ управу (Надзираючи Раді і Дирекцію) опирає ся на членах, котрі своїми уділами (25 кор. і вишове 2 К) дають підприємству фінансову підставу, а що після статута вільно стоваришене приймає вкладки до ошадности (на 5 проп.), проте теперішній стан Базару дає повну за поруку, що зачаті „Соколом“ діло поведе ся тепер о много кориснійше і видатнійше для добра заведи що розвиваючої ся торгівлі серед нашого народу а тим самим і для економічного його двигнення.

Часть рахункову білянс і інвентуру як також всі книги переглянула контрольна комісія Старшини „Сокола“ як також відпоручник Союзу ревізійного Ви. Ів. Петрушевич.

Управа: А. Будзиновский в. р. Д. Кучика в. р.

Контрольна комісія, Старшини „Сокола“: С. Г. Орук в. р. містоголова „Сокола“, Н. Доскоб в. р. екарбник „Сокола“, С. Кленкович в. р. господар „Сокола“.

НОВИНКИ.

Чернівці, 3. серпня 1907.

До всіх наших поважаних дописувателів маємо дві просьби: щоби свої дописи підписували повним ім'ям і прізвищем, бо аноніми будемо без читання кидати до коша, а по друге, щоби подавали нам як найбільше фактів, а як найменше особистих міркувань і впливів чуття. Нераз треба прочитати два-три аркуші друкованого письма на те, щоб перекопати ся, що фактична основа допису рівняє ся зеру, а особистим підозрінням, інвективам, негодованям і т. д. не має кінця. Таких дописів ми, очевидно, не будемо поміщувати. — Редакція.

Посольське справоздане. На св. Ілі відбули ся в Кичері головні збори товариства „Січ“. На се святі запрошено й посла сего повіту пана Спинула. На двірді в Кичері привітала п. посла „Січ“ з п. надучителем Ілюком і пп. богословами Щербановичем і Гнідим, а коли п. посол прибув на місце зборів, то привітано его вистрілами з мотків. По вичерпанню порядку дневного віддержав п. посол своє посольське справоздане, перебуване часто гримками „славно“ і завзявав на конець зібраних до згоди і єдності, бо руский нарід зможе лиш в такий спосіб вибороти

належні права. Се справоздане приймила численно зібрана публіка до відомости. — Присутний.

Про загальні збори „Русско-православного Нар. Дому“ в Чернівцях доносить „Галичанин“, що вони відбули ся д. 22. червня с. р. з відчиту о. Кисільського учасники довідали ся, що товариство гарно розвиваєть ся. З чернівецького магістрату випрошено місце під будову бурси і всякого рода грошевих „піддержок“. Др. Гакман жалувал ся, що міністерство відмовило „насобій“ казанській бурсі, а дало українській і виїс резолюцію з протестом против такого поведення міністерства. Головою виділу вибрано д-ра Козака, а радн. Ганіцького містоголовою.

З державної прокуратурі. Прокуратор п. Володимир Михальський виїхав на кількатижневий відпусток. Управу прокуратурі переняв радник суду Кисиліця.

Вартість майна Русинів в Канаді. „Канад. Фармер“, оцінюючи одну руску фарму в Канаді на 1.280 доларів, а число руских фарм на 86.376, обчислює, що вартість землі, яка знаходиться в руках канадійських Русинів, виносить 114.401.280 доларів. Дочисливши до того вартість інвентаря і будовків, подає згадана газета загальну вартість майна руских колоністів на 160 мільонів доларів. Не втягнуто там маєтків Русинів, що поселили ся по канадійських містах і містечках.

„Земство“ про Шевченка. На останньому засіданні в Вінниці повітового комітета по справах земського господарства гарячі дебати викликало питання про те, чи асигнувати на протязі 5 літ по 200 карб. на будоване пам'ятника Т. Шевченка. Председатель комітету гр. Д. Гейден „згоджуєть ся“, що український поет заслужив пам'ятника, але висловлює ся проти, бо члени комітету хоч і є представники народу, та не виборні, а призначені, то через се (?) повинні тратити гроші дуже обережно і тільки на місцеві потреби. Його гарячо підтримує мировий суддя і поміщик п. Добровольський, який хотів навіть довести, що верства поправленої дороги далеко потрібніша місцевій людині, аніж така „річ роскоші“, як пам'ятник Шевченкові. Таке ж приблизно плели й інші аграрії. Дуже встоював на тому, щоб асигнувати гроші, неперемінний член управи д-ій Лозинський. Але проте, коли председатель поставив питання на відкриті балотировку, то воно й не пройшло. А тимчасом, щоб показати, що вінницькі земці освічені люди, комітет постановив відкрити добродітну підписку на пам'ятник „відомому“ поетові.

Найбільші європейські тунелі. Недавно закінчено самий довгий тунель у Європі, т. зв. Сімплонський, у Швейцарії, який буде довжиною у 19.724 метрів. За ним йде другий теж швейцарський тунель, по якому проходить залізниця крізь гору Готарда на протязі 14.990 метрів. Третій по черзі тунель крізь Монте-Ценіс — 12.200 метрів; інші альпійські тунелі не доходять до 10.000 метрів. Великий тунель ще єсть на італійському шляху: Нова-Генуа 8.260 метрів, та мадрінопольський в Сицилії 6.480 м. Самий же найдовший на світі тунель є в Америці, в державі Колорадо, по якому залізниця проходить на протязі 32.000 метрів.

Реформа середніх шкіл в Росії. Російський міністер просвіти видав об'язник, що подає вказівки щодо загальних способів піднесення научно-виховного рівня середньої школи. Кожному учителю припоручено мати точно обдуманий план занять на цілий рік і складати на початку року уложені програми педагогічний радї. Від учеників треба вимагати річевого знання. Вимагання мусять бути рішучі та означені, однак треба уникати дрібничности. Об'язник припоручає питати не поодиноких учеників, але цілі класи; припоручає також звернути особливу увагу на потребу поважного, докладного вивчення історії Росії та російської мови й літератури.

Громадянський шлюб у Фінляндії. Громадянський шлюб дуже поширив ся по Фінляндії. Фінляндці звикають до дуже оригінальних форм легалізації такого подружжя. Ось як наприклад сповіщає ся про те, що народилась дитина: „Цим довожу до відомости своїх будучих знайомих, що від батьків моїх, які живуть у громадянському подружжі, матері Ельзирі Вільман і батька Войта Елоранта, я щасливо народив ся на сей світ учора і, з іменням Войта Ільмарі Елоранта, вступаю з сего дня в число тих, що живуть для борні за існування“.

Велика демонстрація против пиянства відбула ся послідньої неділі в Штокгольмі, столиці Швеції. Звиш 60.000 абстинентів, людей, що зовсім перестали уживати алкогольних напівків, узяли до нагоди антиалкогольного конгресу, величаву демонстрацію против алкоголю. 500 товариств для пропаговання тверезости ішло в похід, 400 хоругв повівало над головами, а сотні таблиць транспарентів звисало до борби з алкоголізмом. В похід ішло 30 оркестр, а уліп, котрими ішов похід, були переповнені публікою. В народнім парку відбула ся велика народна забава, в котрій взяли участь також члени конгресу.

Підземні сили відзивають ся. Про незвичайну і з наукового догляду дуже замітну катастрофу на морі доносять із Сідні в Австралії: Після вістиї з островів Тонга 5. липня, видко від 14 днів з острова Тонгатабу сім різних огневих стовпів, дим, пару і чорний бімштин, що добувають ся з під моря на просторі яких двох морських миль. Висоту

огневих стовпів, що добувають ся нїби з якихсь дїр з моря, оціняють на 250 стїп. Океан в сім місці єсть дуже глибокий, чути заєдно якийсь гук і бувають часті вибухи, при чім кидає бімштином аж до Ньюкальофа, віддаленого на 30 морських миль (55 і пів кілометра). Тонгаїська урядова газета доносить, що довкола місця вибуху творить ся земля і здаєть ся що вириває спід води новий острів. Острів Тонгатабу є найбільший в громадї островів Тонга і висунений найдальше на полудне в довгій рядї Коралевих островів і островів вулканічного походження. Ньюкальофа є головне місто на Тонгатабу. Вибух мусів був очевидно настати деє коло островів Гонга-Тонга або Ганга-Тапаї, віддалених на яких 30 до 40 морських миль. На то вказує факт, що обі ті громади островів є вулканічної натури і що там вже нераз бували підморські вибухи та що дно моря є бімштинове. Щоби вибух кидав каміне аж до Ньюкальофа, півосма миль далеко, то річ можлива, бо вже нераз бували вибухи, що так далеко кидали, а посліднім разом на острові Саваї в громадї Самоанських островів. Та й то можливе, що творить ся новий острів, бо й так вже нераз бувало, але такі острови звичайно по якімсь часі знов зезають.

Граф в арешті. Дня 31. липня арештувала краківська поліція графа Генрика Едмунда Потоцького і відставила його слідуючої днини в тамошний карний суд. Арештоване наступило на жадаве кількох осіб в Кракові, на некористь яких граф Потоцький допустив ся значних вексельних обманств в сумі кількадесять тисяч корон. Графа Потоцького поміщено в в'язні, в якій сидить др. Болеслав Зелинський, обвинений по поводу дефравдації довершеної ним в краківській товаристві „Szkoła ludowa“ і в товаристві правної помочи податників. Польські графи!

60.000 людей перед судом. Управи свбірекої та забайкальської залізниць потягають до судової відвічальности ціле 60-тисячне населене міста Іркутска за куповане свбічок, про котрі знало, що вони походять з крадежі. Як доносить „Сибірская Жизнь“, в часі слідства вияснено, що залізничні свбічки крадуть в такий спосіб, як заспокоює потреби не лише Іркутска, але й околичних сіл. Для пояснення треба додати, що вагони російських залізниць освітлюють великими теариновими свбічками.

Із штуки і літератури.

Нове українське видавництво. Група українських письменників, що доси не могла з різних причин широко користуватись ествующими українськими видавництвами, засновує у Києві нове видавництво „Дзвін“, яке має на меті розвинути широку діяльність. В першу чергу нове видавництво має випустити ряд збірників, на сторінках яких будуть містити ся твори з красеного письменства, літературна критика, наукові статі та публіцистика. Не будучи справою якоїсь партії, видавництво „Дзвін“ містити має на своїх сторінках твори, що стоять муть на ґрунті інтересів працюючих і творчих сил громадянства. Маючи на увазі згуртувати українських письменників, видавництво „Дзвін“ доси одержало згоду слідуючих письменників: Г. Байраченка, В. Винниченка, (Деде), М. Ганкевича, Л. Ганкевича, М. Гехтера, А. Леука, М. Коцюбинського, П. Повятенка, Д. Пісчанського, Д. Старосольського, В. Степанківського. В справі видавництва можна звертати ся по адресі: Київ, М. Благовіщинська, д. 96, кв. 24, М. П. Радонович. За редакцію відповідають: Винниченко, Ів. Личко, П. Повятенко.

Телеграми „Буковини“.

Дня 3. серпня 1907.

Смерть сербско-православного архієпископа.

Сараєво: Сербско-православний архієпископ і митрополит Босній Мандіч помер нагло в Абації.

Події в Мароку.

Танґер: Поголоска про плундроване державного банку і уведенне англійського конзула неправдива. В Танґері панує цілковитий спокій.

Льондон: Берберські племена знищили місто положе не далеко Танґеру.

Зїзд цісаря Вільгельма з царем Ніколаєм.

Свінемінде: Корабель „Гогенцолерн“ виїхав на стрічу яхті царя.

РУСКА КАСА © РУСКА КАСА

тов. зареєстроване з ограниченою порукою в Чернівцях.

Одинока свого рода українська фінансова інституція на Буковині. — Приймає вкладки щадничі і опроцентує їх на 5%. — Пай виносить 40 К і платимо 6%, вишове 2 К. — Родимці! Хай клич „свій до свого“ відібе ся голосним відгомном по цілій Буковині і най кожний, що почуває себе щирим патріотом-Українцем складає свої ошадности в „Рускій Касі“.

Піреднуйте нам нових членів! Дирекція.

Ціна оголошень за одиоразове їх поміщене: Ціла сторона 80 К., $\frac{1}{2}$ сторони 60 К., $\frac{1}{4}$ стор. 40 К., $\frac{1}{8}$ стор. 20 К., $\frac{1}{16}$ сторони 10 К., $\frac{1}{32}$ сторони 5 К., $\frac{1}{64}$ сторони 2 К. 50 с. — Анонси обчислює ся після обуму місця не після малого тексту.

ОГОЛОШЕННЯ.
Зарубрики: Надіслані і Оголошення редакція не відповідає.

При кількоразових або при річних замовленнях, значний опуст.
Дрібні Оголошення малим друком (petit), числить ся по 4 с. від слова.
Належитостий за анонси марками поштовими не приймає ся.

СКЛАД ТОВАРІВ Б. БАЛЬТІНЕСТРА МОЛОДШОГО

Чернівці, улица Головна-Енценберга ч. 3.

Телефон ч. 301.

Самоістийний склад з ц. к.

надвірних фабрик а іменно:

Рік заложеня 1873.

Фабрики обуви: Антона Чапека у Відни, Ф. Л. Попера в Хрудімі.

Фабрики капелюхів: І. Генрика Іти у Відни, Осипа Піхлера і Сніів в Ірау.

Товари з альпаки і хінського срібла В. Бахмана і Спілки у Відни.

Знижені ціни всіх лїтних артикулів, іменно: Парасольок від сонця, соломкових і легких фільцових капелюхів, шапок, дїтного біля, дамських поясків, рукавичок, убрань дїточих, краваток, сорочок для туристів і понев, лїтних камизельок і т. п.

Найбільший вибір тукраєвих і заграничних фабрикатів:

Капелюхи для дам, панів, хлопців і дїтий. — Шапки для дам, панів, хлопців і дїтий. — Сорочки для панів і хлопців. — Біле туристів для панів і хлопців. — Ковнярики і маншети. — Панчохи і шкарпїтки для панів і дїтий. — Хусточки до носів для панів і панів. — Рукавички для панів і панів. — Убраня і жакети для дїтий. — Черевики для дам, панів, хлопців і дїтий. — Півчеревики для дам, панів, хлопців і дїтий. — Сандалки Кнайпа для дам, панів, хлопців і дїтий. — Домові черевики для дам, панів, хлопців і дїтий. — Парасольки для дам, панів, хлопців і дїтий. — Ремінці до подорожж, до польованя, ручні куфери, з оковою Медлера, валізи, пуделка на капелюхи. — Імітовані валізи з оковою Медлера і пуделка на капелюхи. — Такі самі валізи обтягнені шкірою на підшви. — Кошки до подорожж, «Моравія» з патентованими замками. — Ташки, куфери і нецесарія до подорожж. — Пледі, парасолі, футерали до подорожж. — Куфери і ташки легкі до подорожж різного рода. — Подушки і коци до подорожж. — Кошки до подорожж на начинне, шкло і бляшане начинне. — Перфуми, мила, щітки, до річий, і зубів. — Артикули шпортові і до гри «Тенніс», ракетки, бальони і всякі прибори. — Револьвери, рушниці і всяка амуниція.

Замовлення з провінції залагоджують ся сейчас.

Найлучше і вже випробоване
средство на ревматизм есть
NERVOL

«Назва правно забезпечена»
антикара др. Ю. Францопа
в Тернополі.

Се є знамените усмиряюче средство до
натираня против всяких ревматичних
болів, простудженя, ломаня костий, пле-
чий гістця і нервових недуг. Пропу ува-
жати на напись «Nervol» і не при-
мати ніяких «Нервотонів».

Ціна флакона 80 сот. 10 флаконів (фля-
шочок) 8 кор. з оплатою і опакованем.
Тисячки листів з подякою. — Вислака
2 рази денно до всіх країв.
В Чернівцях на складі у Шмїда
і Фонтїна.

УЧЕНИКА

приймає зараз друкарня «Рускої Ради»

Вимоги: укінчене І кл. гімназ., свідомство
лікарське, укінчений 14 рік життя, знане
руського азиака.

Г. ФАЙЛЕС

усувач нагніток

Чернівці,

ул. Руска ч. 8.

(Steckenpferd-Lilienmilchseife)

МОЛОЧНЕ МИЛО З ЛЕЛІЙ,

Бергмана і С-ки в Дрезні і Тешині над Ельбою

після одержуваня шоденно писем з признанем, єі остане ся із
всїх медичних мил найуспішнїйшим, проти соняшних випресків
на шкірі, як також служить до одержаня і плеканя свіжої мят-
кої і рожевої цери. — Штука 80 сот. у всіх дрогериях, складах
перфум і торговлях мила. 44 (31—50) п.

Голов. склад у Шмїда і Фонтїна Чернівці, ул. Головна.
(Enzenberg-Hauptstrasse)

Hamburg Amerika Linie

Проста переправа
без пересіданя.
Знанім із своєї
скорости почто-
вим і послїпним
кораблем так зв.
Doppelschrau-
ben Schnell-
dampfer.

З Гамбургу до
Нью-Йорку,
Канади,
Бразилїї,
країв Ля-Плята
Пол. Африки
і
Схід. Азії.
Парівці «Гамбург-
Америка» лїній від-
значають ся тим, що
суть заосмотрені в
знаменитий харч,
чисті каюты, і пас-
ажирів їдуть ними ско-
ро і безпечно.

Пасажирам і араїльського віроїсповіданя їдучи
по всїх наших кораблях межи покладом по-
дасть ся ретельні страви.

Видача карт до всїх стаций Сполучених держав і до Канади.
Влизші усливля уділяє охотно

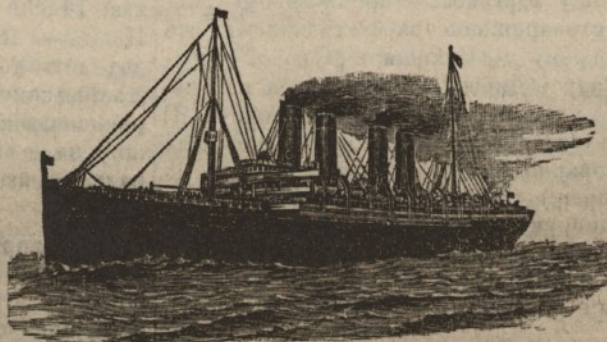
Генеральна агенция для Буковини,
Чернівці, ул. Паньска ч. 16.

113 (4—6) 4 п.

В 6 днях до Америки,

Переїзд подорожних до

Канади і Аргентини

109 (59—104) п. с.

жадайте поясненя

Напишіть лиш карту кореспонденцийну до

Falck & Comp.

Гамбург, Raboisen 30 Amerikahaus.

Кореспонденция у всїх мовах.

ЛЬОТЕРИЯ КАРЛЬСВАДСКА

2 тигнєня без доплати 6164 виграних

головна виграна

100.000

КОРОН В ГОТІВЦІ

перше тигнєне вже 6-го серпня 1907 року.

Ціна льосу і корона

6 льосів лиш 5 корон 50 сотинів, 11 льосів лиш 10 корон. Поручають
контори виміни, трафіки і т. п.

Почтове припоручене: Контора виміни Братів Айбеншіц в Кракові.

Розповсюджуйте „БУКОВИНУ“ і „РУСКУ РАДУ“.

Кк О о Л л Е е С с О о

майже нове

дуже дешево на продаж. Близше: Друкарня „Р. Ради“ Чернівці,
ул. Петровича ч. 2.

Видає товариство „Руска Рада“ в Чернівцях.

З друкарні товариства „Руска Рада“ в Чернівцях під зарядом Івана Захарка.

За редакцію віповідає: Віктор Строїч.